22e jaar. N° 23. Dinsdag 23 Februari 1875.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLÉE, uitgever & eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, s'donderdags & zaterdags.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk, 15 centimen.
Aankondigingen, 15 centimen per drukregel.

De personen die hun abonnement aan den *Postrijder* nog niet betaald hebben, worden vriendelijk verzocht ons het bedrag er van te doen toekomen. Zij die de gelegenheid niet hebben op ons bureel te komen betalen, zullen eene kwittancie door middel der brievenpost ontvangen.

TONGEREN, DEN 23 FEBRUARI.

Bismarck.

In Duitschland gaan de zaken zoo als vroeger. Men verband, men werpt in de gevangenissen, men vervolgt de katholieke geloofbelijders maar 't is al vruchteloos.

De vijanden der kerk gevoelen hunne machteloosheid, terwijl de kloeke kampers van God's Heilige Kerk hun getal en tevens hunne krachtdadigheid dagelijks zien aangroeien. Eer aan onze broeders van over den Rhyn !

Vier bisschoppen zitten nog in de gevangenis : Monseigneur Lodochowski van Posen en zijn helper Mgr. Janiszewski, Mgr Martin van Paderborn en de bisschop van Trier, Mgr. Eberhard. Honderde priesters zijn afgesteld, verbannen, deels, in de woestijnen van Pomeraniën, aan hunne kudde ontrukt door het geweld der vervolging, of door vonnis van de tribunalen, deels zijn in het gevang of sterkten opgesloten en zijn de gezellen geworden van booswichten en van ter dood veroordeelden. Zwakke vrouwen wier misdaad bestond in het onderwijzen van den katechismus zijn insgelijks verjaagd !

De Jubilé.

Het zal onzen lezers aangenaam zijn, in het kort iets te vernemen over de jubeljaren, die vroeger gevierd werden.

Het woord jubilé is van joodschen oorsprong. Door de wet van Mozes was den Israëlieten ieder vijftigste jaar als een rustjaar voorgeschreven. Met trompetgeschal werd dat jaar over het geheele land aangekondigd; vandaar de uitdrukking *jubilæum*. De akkers moesten onbebouwd blijven liggen; zoo er iets van zelf opgroeide, was dit ten voordeele der armen. Aan de slaven werd de vrijheid gegeven, schulden werden kwijtgescholden; verkochte erfgoederen kwamen terug aan de vorige bezitters of hunne wettige erfgenamen : dit geschiedde, om aldus de gelijkmatigheid in het grondbezit te behouden, alsook om de familiën voor geheele verarming te behouden.

In de katholieke Kerk zijn twee soorten van jubilé's : de buitengewone, die op onbepaalde tijden wegens bijzondere omstandigheden wordt gevierd, en gewoonlijk slechts veertien dagen duurt, en de gewone, die alle 25 jaar gehouden wordt en een geheel jaar bestaat.

Bonifacius VIII gaf in het jaar 1300, volgens oud gebruik, zooals het reeds toen ten tijde heette, eene bulle uit, waarin aflaten verleend werden. Meer dan 200,000 pelgrims bezochten de heilige stad.

De tweede gewone jubilé werd afgekondigd door Paus Clemens VI, in het jaar 1350. Deze bevond zich toen te Avignon, en een gezantschap kwam hem de gunst van eenen juhilé vragen, omdat het menschelijk leven te kort was voor een *eeuwfeest*. Ruim 200,000 pelgrims kwamen naar Rome.

Het vijftigste jaar was voor velen nog te lang en Urbanus VI bepaalde den jubilé op 35 jaren, zoo dat de 3de gevierd werd onder Paus Gregorius IX.

In het jaar 1400 vroeg koning Wenceslaus IV, van Bohemen, die van zijne dwalingen bekeerd was, eenen jubilé voor zijn rijk aan Paus Bonifacius IX, zoodat deze door velen als de vierde geteld wordt.

De vijfde had plaats onder Paus Martinus V, in 1425.

De zesde werd afgekondigd door Paus Nicolaas V voor het jaar 1450,

De zevende werd gevierd in het jaar 1475 onder Sixtus IV, want Paus Paulus II had in 1470 den jubilé vastgesteld op elke 25e jaar.

De achtste jubilé werd gehouden onder Alexander VI. Meer dan 100,000 personen vergezelden den Paus, toen hij de Basilieken bezocht.

De	9	werd	gevierd	onder	Clemens VII	1525
»	10	»	»	»	Julius III	1550
»	11	»	»	»	Gregor. XIII	1575
»	12	»	»	»	Clemens VIII	1600
»	13	»	»	»	Urbanus VIII	1625
»	14	»	»	»	Innoc. X	1650
»	15	»	»	»	Clemens X	1675
»	16	»	»	»	Innoc. XII	1700
»	17	»	»	»	Bened. XIII	1725
»	18	»	»	»	Bened. XIV	1750
»	19	»	»	»	Pius VI	1775
»	20	»	»	»	Leo XII	1825

De *Moniteur* kondigt de wet af waarbij het gouvernement gemachtigd wordt, den invoer van aardappelen te verbieden, die van ziekte verdacht worden.

Die wet verbiedt den invoer en het vervoer van aardappelen, voortkomende van de Vereenigde-Staten van Amerika en van Canada. De zeekapiteins zullen gehouden zijn, de hoeveelheid aardappelen op te geven die zij aan boord hebben het zij deze al of niet bestemd zijn, als voorraad hunner bemanning.

Sterfgeval.

Men meldt uit St-Truiden de dood van M. Nicolaas Delgeur, oud burgemeester der stad, oud notaris, oud voorzitter van den provincialen raad van Limburg en officier van het Leopolds orde.

M. Delgeur had den ouderdom van 85 jaren bereikt.

BINNENLAND.

Gedurende de laatste sneeuw is er alle dagen op verschillende plaatsen op last van het gemeentebestuur van Hasselt zaad gestrooid om tot voedsel te dienen aan de vogels. In Duitschland en Zwitserland wordt dit altijd gedaan. In België werd dit gebruik tot nu toe nog niet gevolgd.

— Men schrijft uit Luik, 20 februari :

Men meldt uit Condroz, dat aldaar voor 8 dagen de sneeuw in zoo groote hoeveelheid is gevallen, dat tot nu toe de wegen er mede bedekt zijn. Voor het vallen van den sneeuw was de grond met ijs bedekt, en weldra groeide dit ijs zoo zeer aan dat het verkeer op de groote banen er door belemmerd en opgeschorst werd. Ten gevolge van dit slecht weder heeft men verscheidene ongelukken te betreuren.

— Men schrijft uit Brussel, 20 februari :

Volgens den *Annuaire militaire* staan in het belgisch leger de volgende plaatsen open :

2 van kolonel en 118 van onderluitenant, bij de voetgangers; bij de ruiterij ontbreken : 1 kolonel, 1 luitenant-kolonel en 3 onder-luitenanten; bij de artillerie : 14 kapiteins-kommandant, 8 kapiteins van 2e klas en 75 onder-luitenanten ; bij de genie : 1 kolonel, 1 luitenant-kolonel, 7 kapiteins van 2e klas, 2 luitenanten, en 17 onderluitenanten.

— Ziehier, in korte woorden, nog al eene aardige maar weinig gekende episode, welke in betrek staat met wijlen koning Leopold I.

Over een dertigtal jaren, het is te zeggen in 1845, was Leopold I met een zijner ordonnantie-officieren aan het jagen op de velden, langs henen den steenweg van Asche naar Molhem gelegen. Eensklaps vertoonde zich voor hen de veldwachter Engels, van Molhem.

Deze brave en moedige wachter dacht te doen te hebben met eenen eenvoudigen jager van Brussel. Aanstonds vroeg hij aan den koning die zijn pardessus aan had naar zijn port-d'armes. Ziende dat Leopold een weinig glimlachte en maar hoegenaamd het gevraagde stuk niet toonde, maakte de veldwachter aanstonds proces-verbaal op. Maar groot was zijne verlegenheid en zijne verbaasdheid, toen de koning zijn naam opgaf en zijn pardessus opensloeg.

Men kan gemakkelijk begrijpen dat onze veldwachter gansch bevende terug trok, na echter formeel een stuk gouden geld geweigerd te hebben, welk de Koning hem aanbood, terwijl hij hem geluk wenschte, omdat hij zijn ambt zoo getrouw had vervuld.

De heer Engels, die nog in dienst is, ondanks zijn hoogen ouderdom — hij telt thans 70 jaren — is nog fier, wanneer hij in de gelegenheid verkeert te kunnen vertellen wat tusschen hem en Koning Leopold I, in 1845, heeft plaats gehad.

— Men schrijft uit Charleroi, 20 februari.

Op de spoorweglijn van deze stad naar Namen, ter plaatse Salzinnes-les-Moulins genaamd, is de genaamde K. Quintin, barreelwachter, 60 jaren oud, door eenen trein het hoofd vermorzeld.

— De vlammen van den brand van het militair hospitaal te Bergen, zijn herhaalde malen op nieuw uitgeslagen. Het vuur lag te vonken onder de puinen. Vrijdag moesten de pompiers om 6 uren des morgens teruggeroepen worden. De vlammen waren in eens tot aan het dak der kapel gestegen en hebben geheel het gedeelte, gelegen langs de Bouzantoustraat vernield. Men heeft veel moeite moeten doen om den brand tegen te houden. Om 7 uren was gelukkig alle gevaar voorbij.

— Men schrijft ons het volgende : Ik heb de eer u mede te deelen een voorval welk te St-Denijs-Westrem heeft plaats gehad :

Maandag 15 dezer geleidden de gebroeders Daneels eene koe, welke zij gekocht hadden; 's namiddags om 6 ure gekomen zijnde aan de statie te St-Denijs, werd het dier kwaad en ontsprong zijne geleiders. Den ganschen nacht vervolgden zij het, en 's morgens werd het gevonden in den hof van den heer Florent Soenens. Menigen persoon die het dier naderde, werden de kleederen verscheurd en moest tot verder ontkomen van ongeluk achter de boomen vluchten. De gemeente overheid vermaand zijnde, spande middelen in om het woeste dier af te maken. Verscheidene personen gewapend met geweren, rieken, enz. deden vruchtelooze pogingen om het dier te vangen of neer te vellen; toen het eindelijk in het nauw gebracht, werd neergeschoten door P. Huyghe, veldwachter der gemeente. In dit geval moet men prijzen den moed van P. Huyghe, Pol van Oostende en Leo Beyens

— In een blad van Angoulême lezen wij het volgende : Donderdag werd op eenen wagen in de straten van Angoulême een overgroote wolf gevoerd door eenen inwoner van La Rochefoucauld op de boorden van het bosch van Horte, nabij Marthon, in eene groote val die men in den grond gemaakt had, gevangen. De boer, ziende dat de wolf met het hoofd vast zat en zich niet kon bewegen, deed hem eenen muilband aan en bond hem de pooten ; daarna hief hij hem met medewerking van eenen tweeden persoon, op eene kar en voerde hem naar Montbron.

Onderwege geraakte de wolf tweemaal los, maar de krachtdadige jager legde hem terug op den band. Hij zette zijnen weg voort en kwam zonder ongeval te Montbron. Aan den ingang van het dorp waren kinderen. die uit de school kwamen, zeer bevreesd en riepen : « Een wolf ! een wolf ! » Het dier, door dit lawijt opgehitst, deed eene verbazende poging om los te geraken en gelukte er eene derde maal in. Dan greep de jager hem met de eene hand bij de keel en met de andere in de neusgaten. Hij verwurgde hem zonder eene schram te bekomen. Die wolf, welke nog jong was, weegt 83 pond.

BUITENLAND.

Frankrijk.

DE KEIZERLIJKE PRINS.

Men leest in den *Times* : De ondervragingen en de uitdeeling der belooningen aan de kadets der school te Woolwich, heeft gisteren de loopbaan van het militaire schoolonderricht van prins Louis Napoleon, op eene buitengewoon gunstige wijs gesloten.

De eerste groep der *gentlemen cadets*, welke geroepen was een ernstig examen te ondergaan, om aanstellingen te bekomen in de genie of koninklijke artillerie, bestond uit 33 personen, en onder die, behaalde de keizerlijke prins de zevende prijs van verdienste.

Hij kon, indien hij wilde, volgens keus eene aanstelling bekomen in de genie of artillerie, dewijl de keus vrij is voor de kadetten van de eerste klas.

Hetzij als prins, hetzij als simpel *gentlemen-cadet* heeft de kleine Napoleon zich goed uit den slag getrokken, vooral indien er in aanmerking genomen wordt, welke moeilijkheden hij te overwinnen had, ten gevolge van gebrek aan noodige voorbereidende studien, en eene onvolmaakte kennis der taal waarin hij onderricht ontving.

Hij was tevens 11 maanden te jong voor den gemiddelden ouderdom zijner klas en niettegenstaande, dat is hij na examen uitgeroepen, als zevende op de algemeene lijst, terwijl hij in de mathematieken, den zesden rang en in de fortificatiën en artillerie den zevenden rang bekleedde. In gymnas was hij den vijfden en in peerd rijden en schermen den eerste.

Keizerin Eugenie was in rijtuig van Chislehurst gekomen met een geheel gevolg, en werd bij hare aankomst door het bataillon der kadets, dat onder de wapens stond, ontvangen.

Het rijtuig der keizerin stond op de eereplaats, maar de keizerlijke prins werd natuurlijk even als al de andere kadetjongens ondervraagd.

De prins is aangeteekend als *very well indeed* (waarlijk zeer goed) voor artillerie kwesties en *well* (goed) voor mekaniek-kwesties en mathematieken.

Zijne werken voor versterkingsgebouw zijn ongeteekend als de beste. Dit alles geeft bewijs van kennis en opmerking, iets wat veel belooft voor de toekomst.

DE REVOLUTIE.

Het dagblad *le Monde* ontvangt uit Leon, eene onrustbarende tijding. Men zoekt Fransche werklieden aan te werven voor Italië, onder voorwendsel van ze te gebruiken aan de groote werken welke Garibaldi voornemens is in de omstreken van Rome te doen uitvoeren. Het valt niet te betwijfelen, dat het doel dezer aanwervingen is voor de poorten van Rome een talrijk revolutionnair leger te verzamelen dat tot elke misdaad bereid is, en op een gegeven teeken, het houweel voor het geweer zouden verlaten.

Wij hopen, zegt het blad verder, dat de gouvernementen een oog in het zeil zullen houden over dit complot, ten minste zij welke er niet medeplichtig aan zijn. Het is klaarblijkend, dat het Pausdom de revolutie hindert, die ten alle prijze het eerste wil ten gronde werpen. De gouvernementen mogen echter niet vergeten, dat dezelfde slag ook alle beschaving zou doen instorten, en dat de dag waarop het Pausdom terugkeert tot de catacomben, de samenleving insgelijks tot de baarbaarschheid zal terugkeeren.

Duitschland.

VERVOLGING.

Men schrijft uit Erstein, 16 februari, aan het *Journal d'Alsace* :

Gisteren namiddag werd de bevolking in oproer gebracht door eene zoo ernstige als onverwachte tijding. De Zusterkens van Liefdadigheid moesten uit hun verblijf verjaagd worden.

De kommissie, welke gelast is met het beheer der goederen dezer liefdadige instelling, was gedeeltelijk vernieuwd en nu moesten de drie zusters hunne woning verlaten.

Ondanks eene petitie die door bijna den geheelen gemeenteraad en de totale bevolking onderteekend werd, moesten de brave zusters verjaagd worden; maar dewijl deze gezegd hadden niet dan voor geweld te buigen, zoo verschenen er rond drie ure twee gendarmen voor het gasthuis, die hen bevolen zoo spoedig mogelijk te vertrekken.

Talrijke inwoners van Erstein reikten hen de behulpzame hand om dit vertrek te verhaasten en boden de arme zusters eene schuilplaats aan in hunne woning, welk aanbod met dankbaarheid door de gasthuisnonnen is aangenomen.

Spanje.

De terugkomst van don Alfonso te Madrid was zeer koud, zoowel van wege het leger als door de bevolking.

Noch bloemen, noch versiersels aan de balkons. Geene vreugdekreten, zelfs geene nieuwsgierige menigte in de straten.

De zoon van dona Isabella scheen lijdend. Buiten zijnen aftocht uit Lascar, heeft de jonge prins sedert zijn vertrek uit Parijs nog niets dan onaangename tooneeltjes beleefd.

Don Alfonso ontving het gezag uit handen der mannen, welke zijne moeder onttroonden en die zelfde mannen hebben alles aangewend om hem verwijderd te houden van moeder en zuster. Deze laatste zou in geval van overlijden (altijd volgens de wettigheid waarop dona Isabella aanspraak maakt) de erfgename zijn van don Alfonso.

Noch de gewezen koningin, noch de hertogin de Girgenti, mochten hem op zijne reis naar het vaderland vergezellen.

Na zijne kroon ontvangen te hebben uit de handen van het verbond van Cadix, moest hij zich het grootlint der orde van Karel III op de borst laten hangen door admiraal Espartero.

En diezelfde admiraal verjoeg in 1840 zijne grootmoeder, dona Christina, de regentes, om zich tot regent en gouverneur van Spanje te doen aanstellen, tot in 1843.

Te Madrid moest hij zijne hand reiken aan maarschalk Serrano, die zijne koningin, zijne weldoenster verjoeg in 1868, om als regent en gouverneur te kunnen regeeren tot in 1874.

Don Alfonso moet dus meer dan lijdende. hij moet geheel moedeloos zijn, want al de beloften, welke hem gedaan werden, waren zoovele begoochelingen, die als eenen droom verdwenen.

Tot zelfs zijn regentschap is door twist en tweedracht verdeeld. Republiekeinen, cantonalisten, Alfonsisten en Isabellisten betwisten zich den voorrang. Vooral de twee laatste partijen verheffen hoog het hoofd : De oude raadgevers der moeder voeren een oorlog op leven en dood tegen de jonge leiders van den zoon.

Niettegenstaande de erkenning van eenige kabinetten, is de staatskas leëg. Wel heeft de *Gaceta official* luidruchtig aangekondigd dat de financieele kommissiën te Londen en Parijs bevel hadden ontvangen, zekere verachterde koepons te betalen : maar om te betalen is er geld noodig en dat ontbreekt geheel en gansch.

Als vergelijking tusschen de spaansche fondsen diene het volgende. De gekonsolideerde spaansche schuld kan moeilijk, zeer moeilijk geplaatst worden aan 17 en 18, terwijl de schatkistbons van don Carlos, uitgifte 1 november 1873, gemakkelijk geplaatst worden en dat bijna aan pari.

GEVECHT TE FONTARABIE. — *Nadere bijzonderheden.* — In een schrijven uit Hendaye, aan den *Courrier de Bayonne*, dato 15 februari, lezen wij het volgende :

« Er heeft gisteren een tamelijk hevig gevecht plaats gehad te Fontarabië. Ziehier in welke omstandigheden :

» Een Engelsche stoomboot, welke gelast was met het plaatsen der telegraafkabel, die San Sebastiani aan Fontarabië moet verbinden, vertoonde zich driemaal voor deze haven en verwijderde zich onder *verschillende voorwendsels*, zonder voort te gaan met het zeelaten des kabels. Dat was de Carlisten aanduiden wat zij te doen hadden.

» Dus wanneer ook gisteren de stoomboot aan de veerdam verscheen, hadden de Carlisten zich op het strand geplaatst, boven Bidasso.

» De *voluntaries* en het garnizoen van Fontarabië zijn buiten de stad getrokken om de operatiën van den stoomboot te ondersteunen ; maar de Carlisten onthaalden hen op een levendig vuur, waardoor de gouvernementstroepen genoodzaakt werden onmiddelijk af te trekken, welke aftocht weldra in eene volledige vlucht oversloeg.

» De Carlisten vervolgden de vluchtelingen met de bajonnet, en dwongen hen eene schuilplaats te zoeken achter de muren der vestingen.

» De troepen en vrijwilligers waren ongeveer 200 man sterk. De Carlisten waren niet zoo talrijk. Hunne macht bestond in de *guerilla volonte*, aangevoerd door Romualdo van Irun.

» Het getal der gekwetsten bestaat langs beide zijden uit 6, waarvan 5 voor de Alfonsisten.

» Dezen morgen zijn de Carlisten weêr naar het strand gekomen, maar het garnizoen heeft zich wel gewacht zijne muren te verlaten.

» De stoomboot is niet verschenen. Het vaartuig wordt morgen verwacht. »